

Bidrag til Tidshistorien.

Et Ugeblad,

i Forbindelse med Fyens Stifts Adresse-Avis.

Trykt og udgivet af S. Hempel i Odense. — Redigeret af Carl Bagger.

1839.

Fredagen den 5 Juli.

No. 27.

Lypolitiet i Paris.

(Sluttet.)

Paris var dengang ikke oplyst med Lygter, men under visse Omstændigheder, naar Faren syntes stor, naar Tyverierne og Mordene fik altfor megen Overhaand, som i Aarene 1424, 1526 og 1633, blev det befalet Huseierne, at stille en Lygte med et tændt Lys i et af den underste Stages Vinduer. Men dette blev kun sjelden befalet og Civillieutenantens Ordres blev heller ikke i Almindelighed punktligen efterlevet. Sædvanligviis saae Man i Paris ingen anden Belysning i Gaderne, end de Lygter eller Fakler, som bleve baarne foran enkelte Personer.

Om Natten var saaledes Paris begravet i dybt Mørke og pudsigt til Kommetyvenes herberlige industrielle Foretagender; derfor sagde ogsaa Voileau, „at den mørkeste og mindst befærdede Skov var mere sikker, end Paris.“

En Forordning af 1667 afskaffede Civillieutenantens Embede og deelte det i to Dele, hvoraf den ene udelukkende havde med Politiet at gjøre. Den første Politilientenant hed de la Reinie og Overpræsidenten i Parlamentet anbefalede ham ved Embedets Udovelse 3 Ting: Keenlighed, Lys og Sikkerhed. Paa la Reinies Foranstaltning ophængtes der en Lygte midt i og ved Enden af enhver Gade. I disse Lygter brændte kun Lys, ingen Lamper, som nu.

Men la Reinie lod sig det ikke alene være magtpaaliggende, at rense og oplyse Paris, han søgte ogsaa at befrie Byen for det Røverpak, som gjorde Gaderne usikre. Han organiserede Speiderindretningen og da

han klarligen indsaae, at kun Lyve kunne opsvore Lyve, saa satte han en af Kommetyvenes berømteste Anførere i Spidsen for Speiderne (denne Anfører blev paagreben i det Dieblik, da han vilde stjæle i la Reinies eget Pallads).

La Reinies Efterfølgere, navnlig Hr. d'Argenson, der ved sin Død gav Fontenelle Stof til at holde en af sine berømteste Loptaler, fulgte samme System; heller ikke var det anderledes under Keiserdommet.

Nu er det en afgjort Sag, at en usigtig Politiofsigt er umulig uden Hjælp af omvendte Lyve. Mange Gange have alt vakre Mænd, besjælede af de ædleste Hensigter, men desværre uden Erfaring, havt den Idee at omstabe Politiet til en moralisk Statsindretning og at bortførerne derfra de Personer, hvis Opførsel havde været af en tvetydig Charakter. I denne Hensigt er der alt gjort mangfoldige Forsøg, men stedse uden noget Resultat og til Skade for den offentlige Sikkerhed og Ro.

I Paris ere i den store Hær af Lypolitiets Agenter, hvis Stab Sikkerhedsbrigaden danner, Angiverne Soldater; de ere hemmelige Agenter, lønlige Lyve, der leve af Politiets Penge, indtil Leiligheden til en Haandtering aabner sig. Angiverens Rolle kan sammenlignes med en ung Munks (o: en Novices); det er en Prøvetid, der maa bestaaes uden noget Feiltrin, for at den unge haabefulde Mand, til Løn for en god Opførsel, for sin ubholdende Yver, for udviste Tjenester, kan optages i Sikkerhedsbrigaden. Naar Man da saarer sat Foden herind, da behøves der Talent, for at stige høiere. Ved et saadant Talent steg den

Handwritten note:
Lypolitiet i Paris

Lyveriet i Henri's Forværelse. Henri vækkedes af Søvn, da Perrin absolut vilde tale med ham.

„Naa det er Dem — sagde Henri — jeg ventede Dem rigtignok, men troede ikke, at De vilde komme saa tidligt. Undskyld, ifald De har maattet vente, men jeg er først kommet iseng ved Midnat — De veed nok — Embedsforretninger! Naa, det tør jeg vædde paa, De kommer i Anledning af det Indbrudstyveri, der er begaaet hos Dem inat Kl. 1 $\frac{1}{2}$? hvormeget har Man stjaalet fra Dem?“

— „200,000 Francs i Bankobligationer! men hvoraf veed De, at Lyveriet er begaaet?“

— „Det var som Fanden! — udbød Henri — 200,000 Francs! og det ovenikjøbet i Bankobligationer, der lyde paa Ihændehaveren og saaledes ere beqvemme til at realiseres! — Vær De imidlertid rolig, jeg vidste alt iforgaars, at De skulde bestjæles. Lyven er paa Reisen til St. Denis, men maa være blevet greben i dette Dieblif.“ — Her saae Henri paa sit Uhr og vedblev: „ja! netop i dette Dieblif sidder han i Kroen udenfor St. Denis og deler de 200,000 Francs med sine Medstyldige. Deres Bankobligationer faaar De iasten, men som Kærepenge maa De betale en Douceur af 500 Francs til — Politispionerne! Disse gode Folk skulle ogsaa leve.“

Perrin betalte med Glæde de 500 Francs og modtog samme Aften sine bortstjaalne Obligationer.

I Reiserferten havde Lyvene deres faste Advokat, Hr. Lebon. Dengang var Advokatstanden i Paris ikke saa talrig som nu. Da Hr. Lebon en Aften med sin Kone kom ud af Operahuset, bemærkede han, at Man havde stjaalet hans Guldsminstobakkebaase. Han gik den følgende Morgen hen til Ansøgeren for Lyvebanderne og beklagede sig bitterlig over dette Lyverie, som han paa Grund af sit intime Forhold til Lyvene kaldte en sort Utaknemlighed:

„Bah — svarede Hovidsmanden — det har kun været en Spøg, som Man har tilladt sig at drive med Dem, eller ogsaa er det en Begynder, der har gjort det, idet han endnu ikke har havt den Være at gjøre Deres personlige Bekjendtskab. Jeg skal imidlertid undersøkke, hvem der igaar Aftes „har havt Arbeidet“ i Operahuset. Gaa De blot iovermorgen igjen derhen, saa faaar De nok Deres Daase.“

Hr. Lebon gik virkelig paa Komædie den betegnede

Dag og sandt ogsaa Daasen i sin Komme, uden at have seet noget Menneske i sin Nærhed.

I det Hele taget kan Man ikke bebreide Politipræfekterne i Reiserferten, at de gik udenfor deres Embede. De befattede sig ikke med Politik, men de vaagede strengeligen over Indvaanernes Sikkerhed, over Gadernes Reenhed og over den offentlige Sundhedstilstand. Naar det varede altfor længe inden Ophavsmaendene til en Forbrydelse bleve opdagede, saa lod Keiseren Politipræfekten kalde, gav ham en drøi Jrettesættelse og befalede ham bedre at anspore sine Spioners Iver. Præfekterne blandede sig som sagt ikke i Politiken, men med Politiministeren Fouché var det en anden Sag.

Sang til Thorvaldsen.

(Af Prof. Ingemann og assjungen af Sorø Akademis Elever under Kunstnerens Ophold i sammesteds.)

Der klang en livlig Seierssang
Til Danmarks hundred Vær;
Den klang til Dal og grønne Bång
Til Skov og stille Seer.

I Danmark steg en Helt i Land;
Han kom fra Romas Høie;
Ham hilset fro den danske Mand
Med Stolthed's Glæde i Die.

Han hilset glad paa Hjemmets Kyst
De savre Dannekvinder;
Ham priser Nordens Aand med Lyst
Som mægtig Seiervinder.

Den Helt ei stred med Sværd og Skjold
Og ei med Staalets Handske;
Men Seier vandt han stærk og bold
Som Kunstens Holger Danske.

Af Livets Træ han greb en Green
Til Kamp mod Dødens Vælde;
Han hugged Sjæle ud af Steen
Og Liv af Marmorfjelde.

Hvor Skjønheds Billedverden staaer,
Sig Liv og Sjæl forynger:
Om Thorvald Danmarks hvide Haar
Europa Krandsen svinger.

Hans Seierssang paa Land og Sø
Har Danmarks Søner sjunget,
Hans Naavn sig over Verdens D
Med Nordens Aand har sjunget.